

Predikan i Kyrkhults kyrka 2011 av Tobias Bäckström

Kristi Himmelfärdsdag.

"Herre över allting"

Dan 7:13-14

Apg 1:1-11

Joh 17:1-8

Ps: 180, 158, 75, 751

Han har samlat lärjungarna kring sig en sista gång och talade till dem, innan sin himmelfärd. Då är det någon som ställer frågan: "Herre, är tiden nu inne då du ska upprätta Israel som kungarike". När jag läser detta så tänker jag: Har de inte fattat någonting? Går de fortfarande omkring i nostalgiska drömmar om att kung Davids rike ska återupprättas. Här har de blivit undervisade i tre år av Jesus, han har på olika sätt talat om att hans rike inte är av denna världen, att han inte ska bli någon jordisk Messiasgestalt, han har ett större uppdrag än så. Han har dött på ett kors, han har uppstått mirakulöst. Och så, precis innan han ska lämna dem så ställs denna fråga. "Ska du nu ta makten i Israel, så att vi får bli ministrar i din regering. Det borde ha känts som om de var tillbaka på ruta ett. Man kan undra hur han vågade lämna dem.

Men detta visar hur trångt vi människor tänker. Hur begränsade vi är i vår syn. Hur lätt det är att vi förminskar oss själva och våra drömmar. Problemet är ju sällan att vi har för stora visioner utan för små. Det gällde lärjungarna som inte begrep att Jesu vision för Guds rike gällde hela världen. I Jerusalem, i hela Judeen och Samarien och ända till jorden yttersta gräns. Jesus skulle inte nöja sig med att vara en sentida arvtagare till kung David, han nöjde sig inte med mindre än att bli kung över hela världen, ja Herre över allting.

Även idag, eller kanske särskilt idag, har vi en trång världsuppfattning. Vi har låst in oss i en tillvaro där allt är materia och energi och det inte finns plats för en andlig verklighet. Vi har stängt dörrar och fönster till den yttersta verkligheten. Vårt jag och medvetande har vi reducerat till kemiska impulser i vår hjärna.

Och därför fortsätter vi att hoppas på jordiska utopier. För om det inte finns något hopp bortom denna värld så begränsas allt hopp till denna tillvaro. Förra seklets politiska utopier är ett tecken på hur snett det kan gå när man vill bygga paradiset på jorden. Och så länge vi tror att vi med politiska beslut kan bygga en perfekt värld så är vi inte immuna mot liknande försök i framtiden.

Jesus vill inte vara kung över ett jordiskt rike, han vill något mer, han har större planer. Och lärjungarna kunde inte hindra honom. När vi stänger dörren så öppnar han ett takfönster. Genom detta kan vi blicka upp till en annan värld. Att vara kristen är att stå med fötterna på jorden och med blicken mot himlen.

Men att vi har blicken fäst på Kristus i himlen betyder inte att vi är ointresserade av den värld vi lever i. Att vi förstår att politik inte kan bygga utopier betyder inte att vi struntar i politiskt engagemang. Men kanske är vi bättre rustade mot frestelsen att låta politiken ta över mer och

mer av människors liv och livsval. Hoppet om himlen ger oss kraft att verka på jorden utan att förvänta oss att vi kan lösa alla problem.

När Jesus kallade lärjungarna så sa han: ”Följ mig”. Han menade inte bara att vi ska följa hans bud utan även bokstavligen följa honom. Vi är kallade att gå i hans fotspår, hela vägen. Ända till målet, till himlen. När han lämnade dem så övergav han dem inte. Det var mer på återseende. När man arrangerar en pilgrimsvandring så är det viktigt att man först har gått sträckan själv så att man vet hur man leder de andra. Jesus är på samma sätt, reseledaren som åker i förväg för att rekognisera och boka rum åt oss andra.

Kristi himmelfärdsdag öppnar perspektiven för oss. Hoppet gäller inte denna värld, nej, den har mycket stadigare grund än så. Den har sin grund i Jesus, som är Herre över allting. Samtidigt: kan man verkligen tro på detta. Om Jesus är Herre, varför märks det inte? För som världen ser ut kan det vara svårt att tro att Jesus verkligen har all makt. Vad är det för en regent som inte regerar.

Ja, ett svar är att det finns ytterligare en händelse i Jesu liv som vi väntar på, men som inte inträffat än: hans återkomst i härlighet. Löftet till detta har vi redan här vid himmelfärden. Han ska återvända på samma sätt som han togs upp. Makten är hans, redan nu, men han använder sig inte av sin makt på det sätt som han ska göra vid sin återkomst. Jesus är ingen diktator som tvingar sitt ledarskap på oss. Han låter oss välja. Så även om Jesus är Herre över allting, så behöver du ändå ställa dig frågan: är han Herre även över mig och mitt liv.

Att Kristus for till himlen betyder alltså inte att han övergav oss. Han har bara gått före oss. Vi är kvar på jorden men vi sträcker oss mot det himmelska. Och vi får smaka det himmelska redan här och nu. Lärjungarna återvände glada till Jerusalem, till templet. De prisade Gud, de deltog i gudstjänsterna där.

Det får vi också göra. Varje mässa inleder vi med orden ”Upplyft era hjärtan”. Det vi gör då är att vi med vårt hjärta följer med Kristus på hans himmelfärd. Vi lyfter oss till en annan tillvaro. Och Jesus möter oss på vägen. Mässan är själva mötespunkten mellan himmel och jord. Jesus lämnade kvar nattvarden, eukaristin hos lärjungarna. Han lämnade kvar sin närvaro i brödet och vinet.

Att fira mässa är att stärkas i det himmelska hoppet, i tron på Kristus. Låt oss därför följa med Kristus på hans himmelfärd när vi går fram till nattvardsbordet.